

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoPr/2/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6719200520
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6719200520.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jána Auxta, v právnej veci žalobcu: Bc. V. A., V., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom V. F. XX, XXX XX V., občana SR, zast. JUDr. Tomášom Zbojom, advokátom AK Martin, so sídlom Kuzmányho 4, 036 01 Martin, proti žalovanému: Občianske združenie Vidiecky parlament na Slovensku, so sídlom Kapitulska 13, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 37 803 174, zast. JUDr. Máriom Buksom, právne služby, s. r. o., Martin so sídlom Červenej armády 1, 036 01 Martin, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 6Cpr/1/2019 - 224 zo dňa 19. 11. 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 6Cpr/1/2019 - 224 zo dňa 19. 11. 2020 vo výroku I. m e n í tak, že súd určuje, že skončenie pracovnoprávneho vzťahu výpoveďou Dohody o pracovnej činnosti č. 01/2018 zo dňa 13. 11. 2018 je neplatné a pracovnoprávny vzťah žalobcu u žalovaného založený Dohodou o pracovnej činnosti zo dňa 31. 05. 2018 trval do 31. 05. 2019.

II. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 6Cpr/1/2019 - 224 zo dňa 19. 11. 2020 vo výroku II. m e n í tak, že žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške náhrady trov konania.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie v poradí už druhým rozsudkom žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou dohody o pracovnej činnosti, ktorú žalovaný dal žalobcovi listom zo dňa 13. 11. 2018 a určenia, že pracovnoprávny vzťah žalobcu u žalovaného, ktorý bol založený Dohodou o pracovnej činnosti zo dňa 31. 05. 2018 trval do 31. 05. 2019, zamietol (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania na súde prvej a druhej inštancie voči žalobcovi, a to v rozsahu 100 %, ktoré je povinný zaplatiť v lehote do 15 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia o výške náhrady (výrok II.). Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu dospel k názoru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná, pričom vykonal právne posúdenie vo vzťahu k účinnosti doručovania výpovede Dohody o pracovnej činnosti zo dňa 13. 11. 2018, dospel k záveru, že je nepochybné, že výpoveď Dohody o pracovnej činnosti je jednostranným úkonom adresovaným žalovaným žalobcovi. Tento je právne účinný voči neprítomnej osobe od momentu, kedy sa dostane do dispozičnej sféry vplyvu príjemcu (v tomto prípade žalobcu). Podstatné je, že príjemca má objektívne možnosť sa s obsahom zásielky oboznámiť a nie je pri tom rozhodujúce, či tak skutočne urobil. Prejav vôle dôjde neprítomnej osobe už vtedy, keď sa ocitne vo sfére jej dispozície, pričom tým treba rozumieť dôjdenie prejaviu vôle do takej sféry, v rámci ktorej možno rozumne očakávať, že sa adresát s obsahom danej písomnosti oboznámi, pričom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 5Cdo/129/2010. Posudzovanie situácie z objektívneho hľadiska posilňuje dobromyseľnosť a aj právnu istotu subjektov

právnych vzťahov. V rámci dokazovania žalobca žiadnym právne relevantným spôsobom a vôbec žiadnym spôsobom nepreukázal, resp. ani netvrdil, že v čase uloženia listovej zásielky na doručovacej pošte, v období od 15. 11. 2018 do 19. 11. 2018, nebol v mieste trvalého bydliska. Taktiež sa nezmienil o tom, že v inkriminovanom období bol jeho zdravotný stav tak nepriaznivý, že nemohol z objektívnych dôvodov navštíviť doručovaciu poštu už v prvý deň oznámenia zásielky a prevziať si listovú zásielku. Z druhej strany oznámenia o uložení zásielky je nepochybné, že zásielka bola uložená na doručovacej pošte V. X dňa 15. 11. 2018 o 11:28 hod. Z tohto je nepochybné, že poštový doručovateľ sa snažil doručiť zásielku adresátovi (žalobcovi) v dopoludňajších hodinách. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca už v popoludňajších hodinách si mohol objektívne zásielku na doručovacej pošte V. X prevziať. Podstatným je teda posúdenie, kedy mal adresát objektívne možnosť sa s obsahom zásielky oboznámiť a nie kedy tak skutočne urobil. Z tohto dôvodu súd mal za to, že aj neúspešným pokusom o doručenie na adrese sídla žalobcu a následným vhođením oznámenia o uložení zásielky na pošte bolo adresátovi objektívne umožnené si zásielku vyzdvihnúť a oboznámiť sa s jej obsahom a skutočnosť, že tak adresát aj napriek vedomosti o uloženej zásielky na pošte neurobil, nemôže byť na ťarchu odosielateľa - v tomto prípade žalovaného. Pokiaľ ide o inštitút doručovania, vylúčením štátutárneho zástupcu žalovaného, ako aj ním navrhnutých svedkov, mal súd za preukázané, že nebolo reálne žalobcovi doručiť výpoveď dohody o pracovnej činnosti na pracovisku vzhľadom k tomu, že tento na charakter práce sa dlhodobejšie v sídle žalovaného nezdržoval, pracoval v mieste trvalého pobytu v V.. Tiež sa nepodarilo zásielku doručiť prostredníctvom zamestnancov žalovaného v mieste trvalého pobytu žalobcu. Správne potom žalovaný postupoval, keď písomnosť doručoval poštovým podnikom. Je potrebné však zdôrazniť, že pokiaľ sa aj písomnosti uvádzané v § 38 ods. 1 vety prvej Zákonníka práce nedoručia zamestnancovi do vlastných rúk, Zákonník práce neviaže sankciu neplatnosti takéhoto doručovania. Týmto by sa súd zaoberal len v prípade, ak by takúto zásielku na pošte prevzal iný adresát ako ten, komu je písomnosť určená, buď by to bol manžel, manželka, rodinný príslušník, alebo niekto iný napriek tomu, že zásielka sa mala doručovať priamo zamestnancovi. V tomto prípade aj keď bol neúplný vyznačený spôsob doručovania v oznámení o uložení zásielky, kde absentovalo vyčiarknutie políčka „Do vlastných rúk“, žalobca osobne sa išiel informovať na poštu, a teda ak by tam táto zásielka ešte bola bývala, bez akýchkoľvek pochyb by si zásielku, ktorá bola určená doporučené do jeho vlastných rúk, osobne aj prevzal. Podstatným pre posúdenie však bolo to, že žalovaný si v odbernej lehote zásielku neprevzal a táto sa vrátila potom odosielateľovi. Ďalej poukázal na ust. § 79 ods. 1 vety prvej Zákonníka práce, podľa ktorého, ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Vec právne posúdil podľa § 38, § 79 ods. 1, § 77, § 223 ods. 1, 2, § 228a ods. 1 a 3 Zákonníka práce. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, ako úspešnej strane sporu, priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca, pričom z obsahu odvolania vyplýva, že podal odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu. Namietal existenciu odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP. Poukázal na to, že žalobou sa žalobca voči žalovanému domáhal určenia neplatnosti skončenia pracovnoprávneho vzťahu výpoveďou dohody o pracovnej činnosti ako aj náhrady trov konania, pričom súd mal za preukázané, že žalobca u žalovaného pracoval na základe Dohody o pracovnej činnosti č. 01/2018 zo dňa 31. 05. 2018, ktorá bola uzatvorená na dobu určitú od 01. 06. 2018 do 31. 05. 2019. Na základe oznámenia o uložení zásielky sa žalobca dozvedel, že mu bol zo strany žalovaného doručovaný doporučený list s odbernou lehotou na vyzdvihnutie zásielky 18 kalendárnych dní. Keď si však išiel predmetnú zásielku vyzdvihnúť na poštu, dozvedel sa, že doporučený list už bol už vrátený späť odosielateľovi, t. j. žalovanému, a to z dôvodu, že tento výslovne požadoval lehotu na vyzdvihnutie jeden kalendárny deň. Až neskôr sa žalobca od žalovaného dozvedel, že mu bola zasielaná výpoveď z dôvodu, že nespĺňa predpoklady na výkon pracovnej pozície. Namietal, že súd prvej inštancie nerešpektoval názor odvolacieho súdu v uznesení sp. zn. 14CoPr/2/2020 - 162 zo dňa 23. 06. 2020, ktorým uznesením odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom súd prvej inštancie žalobu z rovnakých dôvodov zamietol. Žalobca v konaní preukázal prostredníctvom predloženej emailovej komunikácie, že sa domáhal u žalovaného pridelovania práce v zmysle uzatvorenej dohody, hoci z hľadiska posudzovania platnosti skončenia pracovného pomeru je podstatné iba to, že zmluvná strana svoj nesúhlas s výpoveďou uplatnila žalobou na súde v lehote stanovenej v § 77 Zákonníka práce. Aj napriek uvedenému súd prvej inštancie

konštatoval, že žalobca v konaní nepredložil žiadnu listinu, ani iný dôkaz svedčiaci o tom, že sa domáhal u žalovaného pridelovania práce tak, ako to zakotvuje ust. § 79 ods. 1 Zákonníka práce. Spôsob doručenia výpovede dohody o skončení pracovnej činnosti v tomto prípade nemožno považovať za riadny. Svojvoľne určená 1-dňová úložná lehota na vyzdvihnutie tak zásadného dokumentu, ako je výpoveď dohody o pracovnej činnosti, je nepochybne v rozpore s dobrými mravmi, keď štandardná lehota na vyzdvihnutie zásielky je 18 dní. Nepovažuje za správne zľahčovanie doručovania výpovede uvedené v bode 12 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, keď súd v predmetnom odseku v podstate konštatuje, že je úplne jedno, akým spôsobom je zásielka doručovaná, ktorý názor je neakceptovateľný a právne neutržateľný. To, či poštový úradník zvolil správny spôsob doručenia výpovede, je podstatnou skutočnosťou pre určenie opodstatnenosti nároku žalobcu. Relevantnou informáciou tak je, či pošta doručovala predmetnú výpoveď ako doporučený list „do vlastných rúk“ adresáta alebo nie. V konaní sa malo preukázať, či bola výpoveď žalobcovi riadne doručená. Záver ohľadne toho, že výpoveď sa dostala do dispozície žalobcu, je nepodložený a nesprávny. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku napokon nevyplýva s odkazom na aké dôkazy súd dospel k záveru, že predmetná výpoveď sa dostala do dispozície žalobcu. Na základe výpovedí svedkov vykonaných na pojednávaniach nie je ani len zrejmé, či bola predmetná výpoveď Dohody o pracovnej činnosti zo dňa 13. 11. 2018 súčasťou doručovanej zásielky. Obsah výpovede dodnes žalobcovi nie je známa, keďže táto mu nebola doručená ani po opakovaných výzvach. Žalobca mal záujem si výpoveď prevziať, keby táto bola doručená zákonným spôsobom tak, ako to bolo uvedené na upovedomení o uložení zásielky na pošte - t. j. 18 dní. Žalobca nemohol vedieť, že výpoveď nebude uložená na pošte počas deklarovanej 18 dňovej lehoty. Navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel, alternatívne, aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a zákonný. Súd prvej inštancie sa po vrátení veci na doplnenie dokazovania v plnom rozsahu vysporiadal s dôkazmi vykonanými v priebehu celého konania, vec správne právne posúdil a zákonne vo veci rozhodol. Nie je pravdou, že žalobca sa mal u žalovaného domáhať pridelovania práce. Žalobca mal len odovzdať žalovanému prácu, ktorú mal vykonať do skončenia pracovného pomeru a nič iné. Sám žalobca tvrdil, že túto prácu vykonal, pričom nakoniec vyšlo najavo, že to nebola pravda. Žiadnu relevantnú písomnú žiadosť o pridelovanie práce žalovanému žalobca nezaslal. Súd sa touto okolnosťou zaoberal v bode 14. odôvodnenia rozsudku, kde riadne a v súlade s vykonanými dôkazmi vysvetlil, prečo dospel k záveru, ktorý vyslovil. Pokiaľ žalobca namietal, že súd založil svoje rozhodnutie na chybnom hodnotení dôkazov a nevysporiadal sa so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je kľúčové pre rozhodnutie (arbitrážnosť), neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti ani časti rozsudku, ktorých by sa mala ním uvádzaná vada rozsudku týkať. Len všeobecné konštatovanie, ktoré nie je ničím podložené a ktoré nepoukazuje na porušenie práva na spravodlivý súdny proces (riadne a zrozumiteľné odôvodnenie rozhodnutia súdu), nemôže postačovať na vyslovenie záveru o „nesprávnom a arbitrážnom“ rozhodnutí súdu, ktoré by nemalo oporu vo vykonanom dokazovaní. Túto námietku považuje žalovaný za nepreukázanú, nepravdivú a nepreskúmateľnú. Podľa žalovaného sa súd riadne vysporiadal so všetkými okolnosťami prípadu, zákonne a riadne vyhodnotil vykonané dôkazy, tieto riadne a správne aplikoval na príslušné právne normy, správne a zákonne rozhodol a svoje rozhodnutie logicky, vyčerpávajúco a správne odôvodnil. K odvolacej námietke žalobcu týkajúcej sa spôsobu doručovania výpovede, uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku, kde sa súd v jeho bodoch 12 a 16 dôkladne, dôsledne a zrozumiteľne, v súlade s jestvujúcim právnym stavom, vysporiadal aj s tým, ako bola výpoveď doručovaná žalobcovi a s následkami toho, že sám žalobca spôsobil, že túto zásielku neprevzal. Žalobca vedel, že mu žalovaný bude doručovať výpoveď dohody o pracovnej činnosti, o dôvodoch prečo musí žalovaný takto postupovať, a to na základe komunikácie so žalovaným, ktorému oznámil, že nespĺňa podmienku dosiahnutého vysokoškolského vzdelania na výkon práce v danej pozícii, pričom žalobca odmietol inú prácu. Žalovaný sa zúčastnil aj rokovania dňa 08. 11. 2018, kde sa dozvedel, že jeho pracovný pomer bude musieť skončiť a má odovzdať prácu, ktorú dovtedy neodovzdal. V čase doručovania zásielky, ktorá obsahovala túto výpoveď, sa zdržiaval na adrese, na ktorú táto zásielka bola poštovým doručovateľom doručovaná, pričom opak žalobca ani len netvrdil. Jeho konanie, keď aj následne odmietal komunikovať so žalovaným (jeho zamestnancami), bolo zjavne motivované tým, že bude robiť všemožné obštrukcie, aby skomplikoval postavenie žalovaného. Z týchto dôvodov považuje vyjadrenie žalobcu v intenciách porušenia zásad dobrých mravov vo vzťahu k svojej osobe, za účelové konanie a prekrúcanie skutočného stavu veci. Žalovaný má za to, že práve žalobca sa správal v rozpore s touto zásadou, pretože keď vyšlo najavo, že nespĺňa kvalifikačné predpoklady na výkon jeho práce,

odmietol inú vhodnú prácu, zatajoval sa, nekomunikoval s pracovníkmi žalovaného, neodovzdal prácu, ktorú mal vykonať do skončenia pracovného pomeru a zjavne konal v záujme vytvoriť situáciu, v ktorej by konanie žalovaného malo vyznieť, akoby malo ísť o konanie v rozpore s dobrými mravmi. Pokiaľ ide o právny stav veci, žalovaný poukazuje na správnu aplikáciu súdnych rozhodnutí týkajúcich sa spôsobu doručovania písomností súdom prvej inštancie. Navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a priznal žalovanému právo na náhradu trov konania pred odvolacím súdom.

4. Žalobca k vyjadreniu žalovaného uviedol, že sa pridrižava svojich tvrdení uvedených v písomných podaniach žalobcu vrátane podaného odvolania. Tvrdenie žalovaného v písomnom vyjadrení k odvolaniu, že žalobca odmietal komunikovať so žalovaným (vyhýbal sa stretnutiam s jeho zamestnancami) a snažil sa robiť všemožné obštrukcie, aby skomplikoval postavenie žalovaného, je len nepodloženým názorom žalovaného, ktorý sa v konaní pred súdom prvej inštancie nijako nepreukázal, takáto skutočnosť nebola zistená a ani dokázaná, a preto nepochybne ide o prekrúcanie skutočného stavu veci žalovaným. Žalovaný v predloženej vyjadrení opäť neuviedol žiadne relevantné skutočnosti k spôsobu doručovania výpovede dohody o skončení pracovnej činnosti. Jednodňová úložná lehota určená žalovaným na vyzdvihnutie výpovede dohody o skončení pracovnej činnosti je v rozpore s dobrými mravmi, keď štandardná lehota je 18 dní. Zásielka nebola doručená zákonným spôsobom tak, ako to bolo uvedené na upovedomení o uložení zásielky na pošte, čo žalobca nemohol vedieť, že výpoveď nebude uložená na pošte počas deklarovanej 18-dňovej lehoty. Podstatné je odpovedať na otázku, či pošta doručovala predmetnú výpoveď ako doporučený list do vlastných rúk adresáta alebo nie, na ktorú však súd nedal jednoznačnú odpoveď. Záver ohľadne toho, že výpoveď sa dostala do dispozície žalobcu je nepodložený a nesprávny. Tvrdenie žalovaného, že žalobca neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti ani časti rozsudku, ktorých by sa mala arbitrážnosť a nesprávnosť hodnotenia dôkazov týkať, považuje za neopodstatnené, nakoľko žalobca v podanom odvolaní jasne uviedol, že sa prostredníctvom predloženej e-mailovej komunikácie domáhal u žalovaného pridelovania práce v zmysle uzatvorenej dohody, aj napriek uvedenému ale súd konštatoval, že žalobca v konaní nepredložil žiadnu listinu ani iný dôkaz svedčiaci o tom, že sa domáhal u žalovaného pridelovania práce. Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobe vyhovieť.

5. Žalovaný sa následne k písomnému vyjadreniu žalobcu už písomne nevyjadril.

6. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 Zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario, keď odvolací súd podľa § 219 ods. 3 CSP a za použitia ust. § 378 ods. 1 CSP oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Banskej Bystrici v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, pričom vo veci nebolo potrebné nariaďovať pojednávanie v zmysle § 385 ods. 1 CSP z dôvodu, že nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie postupom v zmysle § 384 ods. 1 a 2 CSP a nevyžadoval to ani dôležitý záujem, rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 388 CSP zmenil tak, ako je to uvedené v enunciiate tohto rozsudku, keďže preskúmaním veci dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci pri viazanosti skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, je potrebné v zmysle § 388 CSP zmeniť.

7. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

8. Odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav a dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie v súdnej veci vykonal nesprávne právne posúdenie vo vzťahu k ust. § 38 ods. 1 a 2 Zákonníka práce a § 79 ods. 1 Zákonníka práce.

9. Odvolací súd uvádza, že pri rozhodovaní o odvolaní žalobcu vychádzal zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, pričom neboli naplnené procesné predpoklady dopĺňovať dokazovanie, prípadne nariaďovať odvolacie pojednávanie zo strany odvolacieho súdu s poukazom na ust. § 383, § 384 ods. 1, 2 a 3 v spojení s ust. § 366 CSP. Zároveň neboli splnené ani predpoklady na aplikáciu

ust. § 382 CSP vo vzťahu k právnemu posúdeniu veci, keďže súd prvej inštancie pri právnom posúdení aplikoval ust. § 38 Zákonníka práce, ktorý upravuje doručovanie písomností týkajúcich sa vzniku zmeny a skončenia pracovného pomeru alebo vzniku zmeny a zániku povinností zamestnanca vyplývajúcich z pracovnej zmluvy, ako aj písomností týkajúcich sa vzniku zmien a zániku práv a povinností vyplývajúcich z dohôd o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru, čo je v zmysle § 223 ods. 1 Zákonníka práce aj dohoda o pracovnej činnosti ako v súdnej veci. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nepochybne vyplýva, že súd prvej inštancie pri právnom posúdení účinkov doručenia spôsobom, ako bol realizovaný v súdnej veci, nepovažoval za právne významné, či bola písomnosť, ktorá obsahovala výpoveď danú zamestnávateľom zamestnancovi doručovaná do vlastných rúk alebo len doporučená na doručenkou, keď podľa názoru súdu podstatné je, že príjemca mal objektívne možnosť sa s obsahom zásielky oboznámiť, pričom nie je rozhodujúce, či skutočne tak aj urobil. V konaní nebolo sporné, že žalovaný doručoval výpoveď dohody o pracovnej činnosti prostredníctvom poštového podniku, pričom v konaní bolo nepochybne preukázané, že v čase doručovania adresát, t. j. žalobca nebol zastihnutý, pričom zásielka mu bola doručovaná 15. 11. 2018, jednalo sa o doporučenú zásielku s doručenkou, poštový doručovateľ zanechal žalobcovi oznámenie o uložení zásielky dňa 15. 11. 2018 s upozornením, že odberná lehota na vyzdvihnutie zásielky je 18 kalendárnych dní. V konaní tiež bolo preukázané, že táto odberná lehota dodržaná nebola, keď žalovaný si vymienil uloženie zásielky jeden deň (čo zhodne v konaní tvrdili obidve sporové strany), z ktorého skutkového stavu súd prvej inštancie dospel k právnemu názoru, že došlo k fikcii doručenia, keďže žalobca mal objektívne možnosť sa s obsahom zásielky oboznámiť s tým, že aj neúspešným pokusom o doručenie na adrese sídla žalobcu a následným vhođením oznámenia o uložení zásielky na pošte bolo adresátovi objektívne umožnené si zásielku vyzdvihnúť a oboznámiť sa s jej obsahom, pričom bez právneho významu podľa súdu prvej inštancie bolo, či zásielka bola doručovaná ako doporučený list alebo doporučený list do vlastných rúk, keď súd mal za to, že sa jednalo o neúplne vyznačený spôsob doručovania v oznámení o uložení zásielky. Takéto právne posúdenie vykonané súdom prvej inštancie s prihliadnutím na znenie ust. §. 38 ods. 1 a 2 Zákonníka práce však neobstojí, rovnako neobstojí ani právne posúdenie vykonané súdom prvej inštancie, že Zákonník práce neviaže sankciu neplatnosti na nedoručenie písomností uvádzaných v § 38 Zákonníka práce zamestnancovi do vlastných rúk. Odvolací súd uvádza, že v prípade, ak nie je možné priame doručenie písomností zamestnávateľa zamestnancovi na pracovisku, zamestnávateľ je povinný písomnosť doručiť prostredníctvom poštového podniku. V súlade s požiadavkami na spôsob doručenia je povinný vo vzťahu k poštovému podniku si zabezpečiť taký druh služby, aby mohol v plnej miere zrealizovať svoju povinnosť podľa § 38 Zákonníka práce. Zásielku posielala na poslednú adresu, ktorá mu je známa, ako doporučenú zásielku s doručenkou a s poznámkou do vlastných rúk, čo nepochybne vyplýva z ust. § 38 ods. 1 a 2 Zákonníka práce. Pri absencii poznámky „do vlastných rúk“, čo je vyžadovanou doplnkovou službou poštového podniku pre odosielateľa, je síce možné tento nedostatok zhojiť, avšak len tým, že druhá strana, t. j. zamestnanec zásielku osobne aj prevezme (viď rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/218/2007 z 13. 10. 2008), ktorá podmienka však v súdnej veci splnená nebola. Je možné, že v praxi sa vyskytne situácia, že zamestnávateľ doručoval výpoveď poštovým podnikom ako doporučenú zásielku na doručenkou ale bez poznámky do vlastných rúk a len v prípade, že by túto zásielku zamestnanec prevzal do vlastných rúk, možno mať za to, že písomnosť sa aj dostala do sféry zamestnanca a len v tomto prípade takáto vada nemôže mať za následok neplatné doručenie písomnosti. Pokiaľ však zásielka bola daná na prepravu bez dispozičnej služby do vlastných rúk, ako to nepochybne vyplýva z obsahu spisu a vykonaného dokazovania, žalovaný ako zamestnávateľ nespĺnil zákonnú podmienku pre platné doručenie výpovede v zmysle § 38 ods. 2 Zákonníka práce, keďže výpoveď nedoručoval žalobcovi ako doporučenú zásielku s poznámkou do vlastných rúk, a práve z týchto dôvodov ani nemožno dospieť k právnemu názoru, že došlo k účinnému doručeniu, a to prípadne aj fikciou doručenia za situácie, že by zásielka bola zasielaná doporučená do vlastných rúk žalobcovi (čo však v konaní preukázané nebolo), a keďže nedošlo k účinnému doručeniu výpovede dohody o pracovnej činnosti, nemohlo dôjsť ani k začiatku plynutia 15-dňovej výpovednej lehoty a k skončeniu dohody o pracovnej činnosti uplynutím tejto doby, preto žalobca sa dôvodne domáhal vyslovenia neplatnosti tejto výpovede, ako aj určenia, že pracovnoprávny vzťah založený medzi žalovaným ako zamestnávateľom a žalobcom ako zamestnancom písomnou dohodou zo dňa 31. 05. 2018 došlo v súlade s touto dohodou uplynutím dňa 31. 05. 2019, keďže dohoda o pracovnej činnosti bola stranami sporu uzavretá na dobu určitú do 31. 05. 2019. Odvolací súd v tomto smere poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 507/2017-37, ktorý v tomto rozhodnutí vyslovil právny názor, že v súlade s ust. § 38 ods. 2 Zákonníka práce písomnosti doručované poštovým podnikom zamestnávateľ zasiela na poslednú adresu zamestnanca, ktorá je mu známa, ako doporučenú zásielku s doručenkou a poznámkou „do vlastných rúk“. Zákonník práce explicitne prikazuje

zamestnávateľovi, aby si k doporučenej zásielke vyžiadal od poštového podniku aj dve konkrétne doplnkové služby: doručenkú a doručenie do vlastných rúk. Prostredníctvom doručenky zabezpečí poštový podnik potvrdenie prevzatia zásielky adresátom (zamestnancom). Potvrdenú doručenkú potom poštový podnik vráti (doručí) odosielateľovi. Pričom ak boli splnené všetky poštové podmienky, má takáto doručenka povahu verejnej listiny. Okrem toho odvolací súd dopĺňa, že odosielateľ môže požiadať o osobitné zaobchádzanie prostredníctvom dispozičnej služby o uloženie zásielky kratšej ako 18 dní, ktorá lehota je ustanovená poštovými podmienkami Slovenskej pošty, pričom na obálke zasielanej listiny je potrebné na adresu prijímateľa uviesť „uložiť (počet) dní“, ktorá podmienka v súdnej veci tiež splnená nebola, čo však pre právne posúdenie veci nie je podstatné, keď podstatná je okolnosť, že žalovaný ako zamestnávateľ nedoručoval písomnosť v zmysle § 38 ods. 1 a 2 do vlastných rúk zamestnancovi a zásielka zamestnancovi (žalobcovi) doručená nebola, potom nenastali účinky doručenia tak, ako to už odvolací súd vyššie uviedol. Vo vzťahu k námietke žalobcu v podanom odvolaní, že žalovaný svojvoľne určil jednodňovú úložnú lehotu na vyzdvihnutie výpovede dohody o pracovnej činnosti, ktoré konanie podľa neho je v rozpore s dobrými mravmi, odvolací súd uvádza, že s prihliadnutím už na vyššie uvedené, odosielateľ môže požiadať o osobitné zaobchádzanie prostredníctvom dispozičnej služby, teda uložiť listovú zásielku na pošte aj menej ako 18 dní, čo má byť vyznačené na obálke, avšak táto lehota uloženia by mala byť primeraná a aj odvolací súd je toho názoru, že jednodňová úložná lehota na vyzdvihnutie výpovede dohody o pracovnej činnosti je neprimerané krátka, ktorá je v rozpore s článkom 2 základných zásad Zákonníka práce, z ktorého článku vyplýva, že výkon práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov musí byť v súlade s dobrými mravmi; nikto nesmie tieto práva a povinnosti zneužívať na škodu druhého účastníka pracovnoprávneho vzťahu alebo spoluzamestnancov, pričom odvolací súd na článok 2 základných zásad Zákonníka práce poukázal už v predchádzajúcom rozhodnutí č. k. 14CoPr/2/2020-162 zo dňa 23. 06. 2020. Berúc teda do úvahy aj článok 2 základných zásad Zákonníka práce, právnomu posúdeniu vykonanému súdom prvej inštancie, že v súdnej veci došlo k doručeniu písomností s poukazom na to, že písomnosť sa ocitla vo sfére dispozície žalobcu, nemožno prisvedčiť vzhľadom už na vyššie uvedené argumenty a právne posúdenie vykonané odvolacím súdom. Pokiaľ súd prvej inštancie v bode 14 odôvodnenia svojho rozhodnutia poukázal na ust. § 79 ods. 1 Zákonníka práce vo vzťahu k nároku žalobcu, ktorým sa domáhal určenia neplatnosti skončenia pracovnoprávneho pomeru výpoveďou dohody o pracovnej činnosti zo dňa 13. 11. 2018 s poukazom na to, že z ust. § 79 ods. 1 Zákonníka práce vyplýva zákonná povinnosť zamestnanca oznámiť zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, v ktorej časti odôvodnenia súd prvej inštancie akoby naznačoval, že sa z tohto dôvodu žalobca nemôže domáhať určenia neplatnosti skončenia pracovnoprávneho vzťahu, keďže nepreukázal žiadnym dôkazom, že by svoju povinnosť v zmysle § 79 ods. 1 Zákonníka práce splnil, sa nemohol domáhať určenia neplatnosti skončenia pracovnoprávneho vzťahu, odvolací súd uvádza, že ani takéto právne posúdenie vykonané súdom prvej inštancie nie je správne, pričom v tomto smere odvolací súd poukazuje, že aj v prípade, ak zamestnanec neoznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní, ale podal žalobu o neplatnosť rozviazania v tomto prípade pracovnoprávneho vzťahu, potom oznámenie zamestnanca voči zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní, je nahradené dňom doručenia žaloby žalovanému (viď R 48/1997).

10. Odvolací súd postupom v zmysle § 388 CSP z dôvodov, ktoré sú už uvedené podrobne vyššie preto zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobe žalobcu vyhovel.

11. O trovách konania rozhodoval odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 a 2 CSP, pričom odvolací súd rozhodoval o všetkých trovách konania (t. j. trovách konania pred súdom prvej inštancie a odvolacieho konania), a keďže žalobca bol v konaní v plnom rozsahu úspešný, odvolací súd pri aplikácii ust. § 255 ods. 1 CSP uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy celého konania v rozsahu 100 %, pričom o výške týchto trov bude rozhodovať súd prvej inštancie postupom v zmysle § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

12. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel' musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťel'a musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťel'om fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťel'om právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel' v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolaťel' domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).